

AASTAST 1925

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

VEEBRUAR 2016

MILANG

MILLEST SINA TOITUD?

Eesti keele seletavast sõnaraamatust loeb, et „toit” on organismi elutegevuseks vajalik söömisel omastatav aine. Toit võib olla rasva-, valgu-, süsivesikurikas. Omakorda veel tahke või vedel. Muidugi võib ta erinevatel põhjustel olla kas taimne, loomne, mitmekülgne, täisväärtuslik või lihtsalt „normaalne”. Olgu, mis tahes - inimene suudab elada toiduta umbes viiskümmend päeva. Huvitav, kas keegi on kunagi proovinud mõõta aega, kui kaua suudame olla ilma hingetoiduta.

Näib, et meie toitumisharjumused muutuvad päev-päevalt üha olulisemaks. Iga teine tüdruk proovib vältida magusat ja näksida asenduseks krõmpsuvaid porgandeid, mõnigi (muskli)mees soetab õhtul poest piima asemel proteiini ja nüüdseks saab telefonidesse laadida uhkeid äppe, mis aitavad mugavalt kaloreid lugeda ning teavad iga leivaviilu kaloraaži. Aga tore on mõelda, et klassiõe küsimusele, mida ma hommikuks söin, vastaksin, jutustades mahalasest uudisest, mida just lugesin, või magustoidulisest romaanist, mis mu voodi kõrvale ootama jäi. Kui selle asemel, et kaloreid lugeda, vaataksime häid filme klassikariiulitelt või seaksime sammud tihti teatrisse. Leiutaksime äppe, mis mõõdaks hingetoidukaloreid ja piiksuks iga kord, kui lugemata jäi Sirp või vaatamata jäi „Plekktrumm”. Õeldakse, et oled see, mida sööd - alustades ilusatest säravatest juustest, lõpetades hea immuunse tervisega... Tekib endalgi tuju porgandeid näksida ja elada stiilis teen-trenni-ja-söö-n-tervislikult. Aga milliseks muutuksin siis, kui minu hingetoidukaloritest jääks vajaka või vastuoksaks neid saaks ühtäkki liiga palju? Näib veider mõelda, et kõigest kultuursest saaks kunagi liiast olla, või et mind tabaks üks päev haigus, mille diagnoosiks on kulturniku-tõbi. Pigem tunnen puudust ajast, mis võimaldaks kõike näha ja hinge soojendada. Päris vahva oleks, kui leiutataks väljendid inimese kultuuriharjumusest tulenevalt. Saaksin oma sõpradele uhkelt teatada, et olen juba kolm aastat olnud kontsertlane või teatripõrandlane. Jagaksime teineteisele häid retsepte, mis kogu- gustest millised galeriisid külastada ja protestiksime tänavatel nende vastu, kes CD-plaate internetist alla laevad. Me ei ütleks, et elame õhust ja armastusest, elaksime hoopis kultuurist ja armastusest. Samas, ei saa väita, et toit ei ole osa kultuurist, ega lisa minu uuele kujutletavale kalorihunnikule miskit juurde. Lõppude lõpuks on kultuur, toit ja hingetoid üks suur segapudru (nagu inimestele meeldib end toidu abil väljendada) ning selle kõige kaudu loome iseennast ja oma kaloriharjumusi iga päev. Iseasi, kas teeme seda veganluse, kontserdite või spordiga. Terves kehas, terve vaim ja peaasi, et see, millest me „toitume” teeks meid õnnelikuks. Miilangu toimetuse kulutas sel korral oma sõrmi ja pastakaid, et tuua Teieni mõtteid, statistikat ja lugusid igat laadi (hinge)toidust. Kristel jagab teiega filmielamusi ja Sandra maadles uue usuga, Kristin uuris kuidas meie kooli veganitel läheb ja loodusklassi abiturient Silvia Luup rääkis meile oma kaart-kätte-ja-minekut eluviisist. Head lugemisi!

PEATOIMETAJA
TIINA TUBLI

Kristi Luha
JUHENDAJA

Lõmaš Kama
Mikko Leo Selg Kristin Reino
Matthias Tiidelepp Brenda Tarn
Kristel Zimmer Anna Marie Paabumets
Sandra Vösaste
Elo Maria Pauman **TOIMETUS** Robert Varik
Anastasia Nõmmik Kristel Serg Johanna Adojaan
Hanna Marrandi Kaisa-Maria Kubpart

Kelin Kuznetsova
KÜLJENDUS

Eneli Maranik
Johanna Adojaan
KEELE-TOIMETUS
Kristel Zimmer

„ISTU, VIIS”

Kõigile neile, kes võtsid vastla-
päeval ettenähtud ühe ja ai-
nult ühe vastlakukli.

„ISTU, KAKS”

Kõigile neile, kes lu-
miste välisjalanõude-
ga aatriumi patja-
dealal vesistavad.

HUMANITAARKONVERENTS - LAULU JA MUUD

MATTHIAS TIIDELEPP

28. jaanuari neljanda ja viienda tunni ajal leidis aset iga-aastane humanitaarkonverents. Esinesid praegused 12. klassi õpilased ja üks vilistlane.

Konverents algas imelise duetiga D-klassi esindajalt. Sellele järgnes ettekanne, milles Liisa Tagel, 2006. aasta loodussuuna vilistlane rääkis tööst Postimehe noore ajakirjanikuna. Kolmandaks kandsid abiturientid ette mõned huvi-

tavamad UPT-d. 12. D- ja E-klassi õpilased jagasid oma muljeid eelmise aasta unustamatust humanitaarpraktikast ja konverents

lõppes E-klassi muusikute oivalise etteastega. Kokuvõtvalt olid harivad ja toredad kaks akadeemilist tundi.

Nalja kui palju: konverents möödus humoorikas meeleolus koos vilistlase, Postimehe ajakirjaniku Liisa Tageliga.

KAS SIITKAUDU PÄÄSEB PUNKTINI NR 60?

ANNA MARIE PAABUMETS

21. jaanuaril toimus meie koolis siseorienteerumine, mis korraldati praktilise tööna Kätlin Regiina Kirjane (11A) ja Silvia Veermäe (11A) poolt. Võistlusest võtsid osa nii õpilased kui ka õpetajad.

Sisenedes koolimajja ilmnes harjumatu vaatepilt - terve maja oli piiratud kilelintide ja toolidega, paljud ukse- lukusatud. Võistlusrada oli valmis seatud. Kõikjal jooksid õpilased, kaart näpus, otsides õiget punkti, ühed nõutumad kui teised. Ülesanne oli lihtne ja loogiline: läbida võimalikult kiiresti kaardile kindlas järjekorras markeeritud punktid. Raja eeldatav läbimisaeg oli 7-20 minutit. Võistluses võis osaleda nii individuaalselt kui ka klassiga. Kokku oli osalejaid 73.

Koolimaja jagati kaardil neljale tasandile: esimene, teine, kolmas korrus ja kelder. Mis raskendas punktide leidmist või juurdepääsu, olid erinevad takistused (nt osad läbipääsud olid sule-

tud), mis sundis osalejaid valima pikemaid ja keerulisemaid teid. Järgmisel päeval toimus aatriumis kiireimate autasustamine ning kolme McDonaldsi eine välja loosimine. Parima tulemuse saavutas

noorsõudja Joonatan Kama ajaga 8 minutit ja 42 sekundit. Temale järgnesid Hendrik Rull (8,48) ning Georg Caius Kutsar (9,27). Tüdrukutest oli kiireim Silvia Luup ajaga 10,34. Teise koha pälvis Tuule Mürsepp (11,45) ning

„Kas see rada viib lõppu?": finiš spordisaalis.

kolmanda koha saavutas Kirke Maria Lepik (11,48). Kiireimaks klassiks osutus sel korral 12B. Parimaks õpetajaks oli Siim Oks aja-ga 14,54, saavutades sellega üldises edetabelis tugeva 29. koha.

Tagasiside oli äärmiselt positiivne: nii õpilased kui ka õpetajad nägid võistluses head võimalust panna proo-vile oma kaardilugemisoskus ning ka üldised teadmised koolimaja ruumide osas. “Rebased võiksid kindlasti

võistlusest osa võtta. See on hea viis koolimaja tundma õppida,” soovitas inglise keele õpetaja Marcus Hildebrandt. Vene keele õpetaja Olga Titova näitas üles soovi ka järgmisel aastal võistluses osaleda: “Kindlasti katsetak-

sin uuesti, äkki parandan oma aega ka.” Selleks õppeaastaks on punktid leitud ja kiireimad välja selgitatud. Aitäh korraldajatele ning loodame, et sellest üritusest kujuneb traditsioon!

HTG LAN EHK ARVUTIMÄNGUPÕRGU HARDBASSI JA VIINERIPIRUKATEGA

KRISTEL SERG

Kui 16. märtsil umbes poole nelja paiku kooli jõuan, torkavad esimese asjana silma seinte ääres vedelevad monitorid ja suur Fastersi plakat. Tere tulemast LANile!

Teise korruse aulast oli saanud mängurite paradiis. Seisin esimesed pool tundi kõhklevalt seina ääres ja mõtlesin, mida aja jook-sul täheldasin: esiteks - ka kooli kõige vaiksemad õpilased on võimelised end muga-valt tundes kõva häält tegema. teiseks - tüdrukute osakaal saalis oli umbes üks viieteistkümnene. kolmandaks - testosteroon võis noaga lõigata. Kui lisada sinna juurde, et laudadel oli peale muljetavaldava koguse tehnika veel väiksem jagu energiajooke, siis tekib olukorrast juba päris hea pilt.

PROBLEEMID-PROBLEEMID
Kell 16:00 (ehk täpselt võistluse alguses) põles pikendusjuhe läbi ja kaks rida arvuteid jäi tummaks. Saali täitis üksmeelne oie. Tehnilisi probleeme paistis olevat rohkem kui toimivaid asju. Mitte keegi ei saanud kooli WiFiga ühendust, põlenud kaabli vahetamine võttis aega ja mitmelt poolt kostis kaebusi (mille sõnava-ra tundus mulle kui võhikule väga keeruline). Õnneks käis taustaks vene hardbass, mis hoidis tuju kenasti üleval.

Vahelduseks ahistasin tiime intervjuudega. Enesekindlusest juba puudu ei jäänud ja suurem osa tiimidest tunnistas avameelselt, et tahavad võita. Teiste seas andis kommentaari ka Daniel Kütt, kes endise treffneristina ikka kooli üritustel silma peal hoiab. Danieli arvates oli võitlus hea, kuid tehnilised küsimused oleks võinud paremini lahendatud olla. LAN'i ainus läbinisti naisvõistkond nimega Saepuru Lapsed

Piim+prillid: iga mängumehe põhivarustuses olemas.

mainis, et korralduslike probleeme on olnud juba varemgi. Õine ärkvelolek neile probleeme ei valmistanud. “Meil on hetkel sess ja me oleme selle pärast pidanud tihti kaua üleval olema. Unerütm on juba paigast ära.”

KUIDAS ELLU JÄÄDA
Õõsel üleval püsimeks paistis olevat kolm

peamist moodust: energiajogid, mahl ja adrenaliin. Välja võluti ka viineripirukad (pole küll nende toimes kindel...), kohv ja coca-cola. Lahkun umbes kell kaheksa ja selleks ajaks pole veel tehnilisi probleeme lahendatud. Siiski on hiljem võistlejate muljetest näha, et üritus oli meelde jääv ning oodatakse selle kordumist.

ÕPETAJAD ÕPETAJAJAID ÕPETAMAS

Oli kunstiajaloo tunni lõpp ning õpetaja Priidu Beier loetles tuleva kontrolltöö teemasid. Kerge kelmika muigega lisas hoiatades: järgmises tunnis on kohal ka meie klassijuhataja Helen Köhler - et me siis spikrid koju jätaks. Õpetajail nimelt oli võimalus (küllap rangelt soovitatav!) külastada üksteise tunde ning panna üksteist kõrva taha või lihtsalt kasutada head 75-minutilist võimalust nostalgiliselt õpilase rolli pugemiseks. Õpetaja Köleri külastus oli vaid üks paljudest.

Kokku käidi 46 tunnis. Üks kõige usinamatest vaba-koolajatest oli õpetaja Hildebrandt, kes käis eelmise nädala seisuga nii inglise keele, ajaloo, muusika, matemaatika kui ka füüsika tunnis. Üldjoontes valiti tunde kas oma aine või klas-siga seotult, et oleks mugav võrrelda õpilaste-õpetajate suhtlemist või noppida nippe, kuidas tunde väärtuslikumaks teha.

EMOTSIOONID

Koolipingis istumine olevat harjumuspärane - ega ka sellest ülikoolist nüüd nii palju aega mööda pole läinud... Ja aeg-ajalt tuleb õpetajatel käia täienduskoolitustel. Pole teps mitte kerge 75 minutit kuulata ja keskenduda, nendib õpetaja Hildebrandt, ta täitsa mõistab, kui õpilased end tunnis korraks “välja lülitavad”, puhkavad viivuks

“**Mate-maatika oli tund, kus ma tundsin end väga rumala ja küündimatuna ning sellelgi korral polnud asi parem**

vaimu ning seejärel taas tööle keskenduvad. Tundides elati läbi sarnaseid emotsioone, mis oma kooliajal. Õpetajan Soodla jutustas: „Matemaatika oli tund, kus ma tundsin end väga rumala ja küündimatuna ning sellelgi korral polnud asi parem. Lihtsalt nüüd tekkis tunne, et teise õpetaja ja teise meetodika puhul võinuk-

sin ka matemaatikatunde nautida ning ülesannetest aru saada” ja sellega nõustus ka Hildebrandt: „Oleks mul ka olnud nii hea õpetaja, kes oskab rahulikult ja loogiliselt seletada.” Oleme ühed õnnelikud sellid, hinnakem seda!

TÄHELEPANEKUD

Hildebrandt jutustab värvikalt vahvast inglise keele tunnist, kus juba puhtalt õpetaja iseloom lõi meeldiva õpikeskkonna, ja Tartu rahu päeval külastatud ajaloo-tunnist - “Tahaks veel käia!” Õpetaja Piirimäe nendib tundi kirjeldades järgmist: “Meeleolu oli (tunnis) asjalik ja pisut ka mänguline, rääkisid peamiselt õpilased ja tegid seda sisendusjõuliselt.” Positiivselt meelestatud õpetaja Soodla lubas nüüdsest hoolsalt õpilaste õnnestunud kirjatöid alles

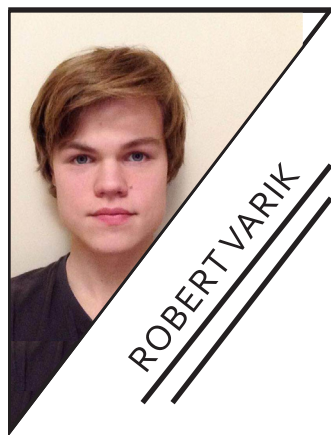
hoida, et neid tunnis sobival puhul ette lugeda, samuti tsiteerida õpilasi endit. Mitmest kohast ilmnas, et õpetajad jõudsid arusaamale - õpilased, kui neil lasta, tahavad ise aktiivselt tegutseda, neid on vaja vaid õrnalt suunata. Peaaegu päris inimesed, näed siis kah! Üksteise tundide külastamine paistis olevat igati kasulik, meeldiv ja eelkõige huvitav kogemus, millest võidavad kindlasti nii õpetajad kui ka õpilased. Soodla võttis oma kogemuse kokku nii: “Vaatlustunnid andsid uut energiat ja palju jagatud teadmisi. Kolleegide kor-daminekud inspireerisid ja lisasid tahtmist oma tunde veelgi põhjalikumalt läbi mõelda ning ette valmistada”. Kõik õpetajad soovisid üksteisele jõudu ja jaksu ning jäid läbielatuga äärmiselt rahule.

ÕPETAJA AIMAR POOMI MÕTTES UVE SAARE TANTSUTALDADE PROOVIST:

Trenn hakkab kell 16.00. Kell 16.01, kui Uve Saar astub oma kohale tantsijate ees, ilma, et ta oleks midagi ütelnud, sügeneb vaikus sekunditega. Kord on majas, hilinejad teevad kas kükke või kätekõverdusi - rahvatants on ala, kus teistega arvestamine on äärmiselt oluline!

Uve teeb kogu asja ka ise kaasa ja niivõrd entusiastlikult, et õpilastel ei jää muud üle, kui endast maksimum anda. On näha, et nii juhendaja kui õpilased naudivad treeningut ja see ongi kõige olulisem! Mind (Aimar Poomi) üllatasid tantsujuhi mahlakad väljendid, mis lisasid treeningule lõbusust: “Mees, kus on su rind, kus su tissid on?” või “Vaata oma ilusale partnerile otsa, mis sest, et ta on kole nagu õõ, ma kujutan ette, et ta on ilus!” või “See on meesterahvas sul seal tagapool - neid mängu mängige pärast saunas!” - Tore oli ka see, et treeningu lõpus toodi enam-vähem kõikide kohta välja peamiselt head, aga vahel ka mitte - hinnang oli aus ja õiglane

FACEBOOKI ÜBERMENSCH

ROBERT VARIK

Enne mõne postituse või pildi üleslaadimist Facebooki, käib meil alati peast läbi hirmus mõte "Missiis, kui keegi seda ei laigi?". Teame, et see kõik on üks alusetu hirm, ent ikkagi kuskil sisimas pabistame. Mida teha?

MM, NEED SOOJAD LAIGID

Muretsemine, et meie postitused on vaid meie arvates huvitavad või naljakad on täiesti normaalne, kuna seda tuleb absoluutselt kõigil ette. Like'id on Zukerbergi, Facebooki isa, geniaalne leiutis, millega on ideaalne anda sõpradele märku, et kiidad nende postituse või pildi heaks. Need annavad meile kinnitust, et sõprade arvates oli üleslaetu tõesti huvitav või naljakas ning äärmisel juhul annavad nad meile virtuaalset soojust südamesse, et armastus on ikkagi olemas.

KELLENA SU VANEMAD TÖÖTAVAD? AH VAJUTAVAD LIKENUPPE

Tõeliselt totter mõtlemine, eksole? Ent enamik ajast peab see paika. Ega

ilmaasjata ei eksisteeri Indias ettevõtte, mis tegelevad like'de müügiga. Mitmesaja arvutiga täidetud keldruruumid, kus ööpäevaringselt istuvad noored hindu mehed ja naised Facebookis, luues uusi varikontosid ning andmas sinu kõige uuemale pildile 100 like'i 5 euro eest. Sellised ettevõtted eksisteerivad, kuna neil on klientuuri! Või siis näiteks sajad Facebooki lehed, mis on ülesehitatud "One like one prayer" taoliste postitustele ning selle pealt mingil moel raha teenivad. Uskumatu, aga need tühised laigid on saanud endale rahalise väärtuse. Kes teab, võib-olla 10 aasta pärast

“

Märkamatu on Facebookist saanud meie sotsiaalne dokument.

näeme neid juba Wall Streeti turul.

UNUSTAGE ID-KAARDID, MEIL ON FACEBOOK

Kui väga me selle vastu ka ei võitleks, on märkamatu Facebookist saanud meie sot-

siaalne dokument. Sellel on kõik klassikalised dokumendi omadused: pilt, kodu, vanus ning see sisaldab ka meie sotsiaalset olemust, huvisid, ja sõprade arvu. Täpselt nagu seadus ei luba meil passipildiks panna koera või kassi, siis ei soovita Facebooki sotsiaalseadused meil panna profiilipildiks EKRE logo või Miki Hiirt. Ent mina arvan, kui inimene paneb enda profiilipildiks EKRE logo, teeb ta õigesti, mitte sellepärast, et ta on EKRE-poliitika pooldaja, vaid sellepärast, et teda lihtsalt ei huvita üldine reegel, mille alusel peab profiilipildiks olema näolapp, mis kõigile meeldib.

NIETZSCHE TARKUSED KANDUVAD IGALE POOLE

Nietzsche lõi üliinimese, väites, et see on keegi, kes loob endale ise reegleid ning ei lase ühiskonnal neid luua. Ent 2016. arendab Robert Varik Nietzsche mõtet edasi ning loob Facebooki üliinimese, keda ei huvita, mitu laiki tema kõige viimane pilt sai, ning kes ei pea oluliseks Facebookis iga oma viimase eine jagamist. Teda ei huvita, kui ta teeb mõne sellise kalambuuri, mis saab alla 10 laigi ja ühe narriva kommentaari, ning ta ei pea vajalikuks kommenteerida iga oma sõbra uut sõprust sõnapaariga „siit tuleb“.

50 EUROST TÜHJA RAHAKOTINI LIIGA KIIRESTI

BRENDA TARN

Igal sügisel näeb aatriumis Eesti kaarte, millel on märgata erinevat värvi täpikesi. Nende täppide põhjal võib arvata, et on palju neid treffneriste, kes veedavad oma gümnaasiumiaastad kodust eemal elades. Mõtlesin kirja panna mõned õppetunnid, mida olen pooleteise üksinda elatud aasta jooksul saanud.

Korteri otsimist mäletan veel üsna selgelt. Need öhtused luureretked kinnisvaraportalides olid ühteageu põnevad kui ka närvesöövad. Küll oli hind liiga krõbe, siis korter jälle koolist liiga kaugel. Mõni kord panin ma arvuti lihtsalt kinni

ja andsin alla. Oli tunne, et Tartusse kolimine jääb ära, sest me ei leia isegi kolmekesi hinna poolest sobivat korterit, mis siis veel üksi otsimisest rääkida. Minul ning mu kahel sõbrannal vedas, kuu aega enne kooli algust saime hakata vaikselt sisse kolima. Siit ka esimene õppetund - korterit tuleb otsima hakata võimalikult vara, et leida parim hinna ja kvaliteedi suhte.

“KAS SEE ON SINU TALDRIK?”

Esimesed nädalad uues kodus elades on kõik korralikud, ei jää ükski nõu kraanikaussi ja prügikasti aja üle. Mida aeg edasi, seda mugavamaks inimesed muutuvad. Üksi elades ei tule seda probleemi ette, et kraanikaussi tekiksid vöörad nõud, kuid kellegagi korterit jagades on see peaaegu et igapäevane nähtus. Sellisel juhul on kaks varianti: a) ei ütle kaaslasele midagi ning üritad oma nõud kuidagi ära pesta. Tema nõusid ei puutu, kuid annad vaikselt mõista, et olukord võiks muutuda. b) tekitad stseeni, hakkad nõusid puruks viskama ja avaldad oma paha-

meelt väga avalikult. Ise olen siiani piirdunud esimese variandiga, sest mõistan, et kõigil meil on kiire ja ega nõud eest ära ei jookse. Samas on kõigil parem olla, kui oma nõud kohe ära pesta.

RAHA, RAHA, RAHA

Esmaspäevad on tavaliselt kõige toredamad, sest siis on nädalaraha veel alles. Saab osta pea-aegu kõike, mida hing ihkab, mõtlemata järgnevale kuuale päevale.

“
Impulsiivsed ostud on need kõige suuremad raharöövlid.

Käin vahetunni ajal Kohvipausis ja öhtul veel toidupoes külmkapivarusid täiendamas. Loodan siiralt ostetud toiduga vähemalt neljapäevani ära elada. Reaalsus on midagi muud. Kogemata olen liiga palju Kohvipausi külastanud ning toiduvardud on otsas juba järgmisel öhtul, kuigi kassas küsis müüja ligi 20 eurot. Kolmapäeva öhtul pangaautomaadi juures seistes mõtlen, et kuhu on kadunud 40 eurot ning kuidas saan hakka järgnevad neli päeva

10 eurot plastikkaardil. Eriti hull on seis siis, kui järsku on otsa saanud nii pesukapslid kui ka puh-tad riided. Siis tuleb teha ohverdusi ja elada nädala lõpuni kartuleid süües ja ennast kirudes. Samas on ka võimalus helistada kodustele ja piinlikusega tunnistada, et isegi pooleteise aastaga pole ma õppinud raha õigesti kasutama. Keskmiselt 50 eurot nädalas on enam kui piisav endale toidu ja hügieenitarvete soetamiseks, kuid impulsiivsed ostud on need kõige suuremad raharöövlid.

KODU, KALLIS KODU

See oli ligikaudu kaks kuud pärast kolimist, kui ma hakkasin oma Tartu kodu ka koduks nimetama. Alguses oli see ikka kas korter või siis Tartu kodu, kuid mingi aeg jõudis mulle kohale, et see koht siin ongi ju nüüd minu kodu. Seda oli vist vanematel kõige raskem kuulda, kui telefonis rääkides vastasin, et jah, ma jõudsin just koju. Muidu oli mu koduks ikka see maja seal Viljandi lähedal, kuid nüüd on selleks üürikorter Tartus. Positiivne külg selle kolimise juures on, et ma väärtustan praegu palju rohkem neid hetki, kus veedan aega oma päris kodus põldude ja metsade keskel. Kui kümnendas klassis käisin kodus üsna vähe, siis praegu kasutan iga võimalust selleks, et kodupaika naasta. Oma kodu on see kõige kallim koht ja seda tunnet teab vist iga treffnerist, kes on Tartusse kaugemalt kolinud.

Koht, mida kutsusda koduks: korter Tartus.

„AH, SEE LÜHIKESTE JUUSTEGA TÜDRUK?”

TIINA TUBLI

Kui mainisin oma klasiõele, et lähen pärast koolitunde Silvia Luupi intervjuuerima, meenus talle esimese asjana neiu lühikesed juuksed. Eks paljudel on meeles see saatuslik 1. aprill (kuupäev kusjuures on juhuslik), kui Silvia söögijärjekorras millegi uuega silma paistis. Aga uskuge mind, selles tüdrukus on veel palju rohkemat, kui juba niigi vingest soengust võiks eeldada!

Silvia pole Tartus sündinud. Tema seadis pärast põhikooli lõppu samuti Treffneri poole hoo pis Otepäält (geograafia olümpiaadi kõrge tulemused taskust võtta). Seega kiiremad arvutajad

mõistavad, et neiu on elanud siin Tartus oma kolm aastat. Selle aja jooksul on ta mõistnud, et vaatamata loodusklassist tuleneva keemia ja bioloogia materjalide ülekuhjumisele, ei valiks loodushuviline Silvia ühtki teist kooli. Nimelt naudib ta siinset mõnusat õhkkonda ja häid toredaid laia silmaringiga inimesi enda ümber. „Kui ma oleksin Otepääl jäänud, ei oleks mul neid kogemusi ja neid inimesi”. Peale selle tunneb Silvia, et on kolme aastaga tohutult arenenud. „Ma tunnen, et võiksin kõike teha ja ükskõik, mis ma edasi teen, tuleb sellest kindlasti midagi head välja!”

KAART KÄTTE JA SPORTIMA
Olgugi et Silvia on oma sportlike saavutuste osas väga tagasihoidlik, võin tõdeda, et ta on tublim kui nii mõnigi minu pere liige. Kes veel ei teadnud, tegeleb Silvia suusaorienteerumisega. Jah, ta orienteerub ja suusatab korraga(!) ja seda niivõrd heal tasemel, et on Eestis oma vanuseklassis lausa teisel kohal. „Orienteerunud olen juba terve elu,” jutustab Silvia, sest seda on teinud terve elu ka tema vanemad. „Ega sellest

väga lahti ei saagi,” naerab Silvia. Suusatamiseni viis teda meile teadatuntud Otepääl suusapisik. Läks ja jäi ning tänaseks päevaks ongi tema põhialaks suusaorienteerumine. „Eestikate medalid on päris palju, aga neid pole mõtet lugeda,” nendib Silvia, „aastatega ikka koguneb - mingi kolmkümme medali”. Samas, eks tublidel sportlastel ongi kombeks suuremate saavutuste nimel treenida. Seda teeb ta igal aastajal - mitte küll voodis kaarti lugedes, aga erinevaid võimeid nõuab antud spordiala kohe kindlasti. „Kunagi ei saa ennustada, kes võidab, sest asju, mis võivad valesti minna on nii palju.” Silvia järgmine suurem võistlus on juba märtsis, kui Austrias toimuvad juunioride maailmameistrivõistlused. Joosta meeldib talle ka neljatunnine maraton on käkitegu. „Mu isa ei uskunud, et suudan Tartu maratoni ära joosta ja sõitis rattaga mu kõrval - mõnus oli,” meenutab Silvia. Kui keegi veel ei teadnud, siis maratoniid on suurepäraseks kuulsustega tutvumiseks - Silvia checklistis on tänu jooksmisele näiteks Meelis Atonen ja Contra,

kellega sai joostud nelja tunni grupis. Just-just, Silvia jooksis 42 kilomeetrit ajaga alla nelja tunni. Tippportlaseks ta siiski saada ei taha, aga teab, et tegeleb orienteerumise, suusatamise, jooksmise ja kõige muu higistama ajavaga edasi, kuniks jalad kannavad.

KAART KÄTTE JA REISIMA
Peale kaarditega suusatamise, meeldib Silvia ka kohutavalt reisida. Ei, Silvia sihtpunktid ei ole kohad, kus on turistidel kombeks minna. „Teen kõik, et teha just vastupidiselt turismireisidel tehtule - avastan tundmatut, käin kohtades, kus mitte keegi teine pole käinud ja lihtsalt seiklen.” Eriti meeldib talle reisida isaga - 2014. aastalt sai koos käidud Iisraelis ja kohaliku getosse ära eksitud. „Tundsin end korra nii ohustatuna, aga tegelikult olid mu ümber nii toredad inimesed,” jutustab Silvia. Ja kui nüüd päris aus olla, siis orienteerumispisik ei jäta Silviat ka reisidel. Kõige eredamalt on tal meeles mäed Gruusias, kus radadest polnud küll ühtki märki, aga isaga sai ikkagi kuus tundi, mis olid täis verd ja pisaraid, kaardi abil üles poo-

le ronitud, „See oli seda tohtutult väärt!” lisab heledapäine seiklushunt. Peale selle rändas ta eelmisel suvel koos sõbrannaga mööda Euroopat - ikka kaart näpus ja kaasas vaid väiksed seljakotid. Üks, mis kindel - riike, mida külastada, on veel palju (jah, riikide nimekiri on Silvia alati käepärast võtta) ja orienteerumise- ja reispisik ei kao nii pea kindlasti mitte!

KAART KÄTTE JA POODI
Silvia kuulub ka nende inimeste sekka, kellest Miilangus seekord rohkem juttu on. Nimelt on ta sellest suvest alates vegan. „Ainult positiivsed emotsioonid,” ütleb Silvia ning tõestab, et ka niiviisi saab kõik vajalikud ained sporditegemiseks kätte. Ja mis veel parem, ta ei tohi enam piimašokolaadi süüa, sest sellest koormavaks kippuvast patust on ta püüdnud lahti saada juba aastaid. „Tegelikult esimene mõte, mis mul pähe tuli, oligi, et jess! ma ei saa siis ju šokoladi süüa,” meenutab Silvia. Aga kui natukene mõelda, siis veganlus sarnanebki orienteerumisega, seda küll polettide vahel ja suuskadeta. Samas on toitumisharjumuse juures üks pisike probleem: „Kõik tahavad mu toidu ära süüa,” teatab neiu, sest kui tema võtab vahetun-

nis oma toidu-moonavälja, vaa-tavad

klasiõele seda näljaste kullipilkudega - söögivahetundi teistel veel olnud ei ole.

KAART KÄTTE JA TULEVIKKU?
„Kunagi oli mul suur eesmärk olla tulevikus õnnelik, aga tegelikult on see päris tobe eesmärk. Kui ma üritan olla väga õnnelik, siis see segab mul olla tõeliselt õnnelik,” tõdeb Silvia. Eesmärk omaette on kindlasti palju reisida ja maailma näha. Olemas on ka unistuste ametid - giid mägedes, ekstreemspordiinstruktor (näiteks mäesuusatamine või kaljuronimine). „Äkki isegi avan Gruusias oma enda matkajate turismikeskuse,” lisab ideid täis neiu. Veel meeldiks talle olla toitumise nõustaja või füsioteraapeut. Üks, mis kindel, tulevik peidab endas palju põnevaid, mida kaardiga või ilma avastada ja endas talletada. Treffnerist lahkub ta heade planeerimisõskustega, sügavate

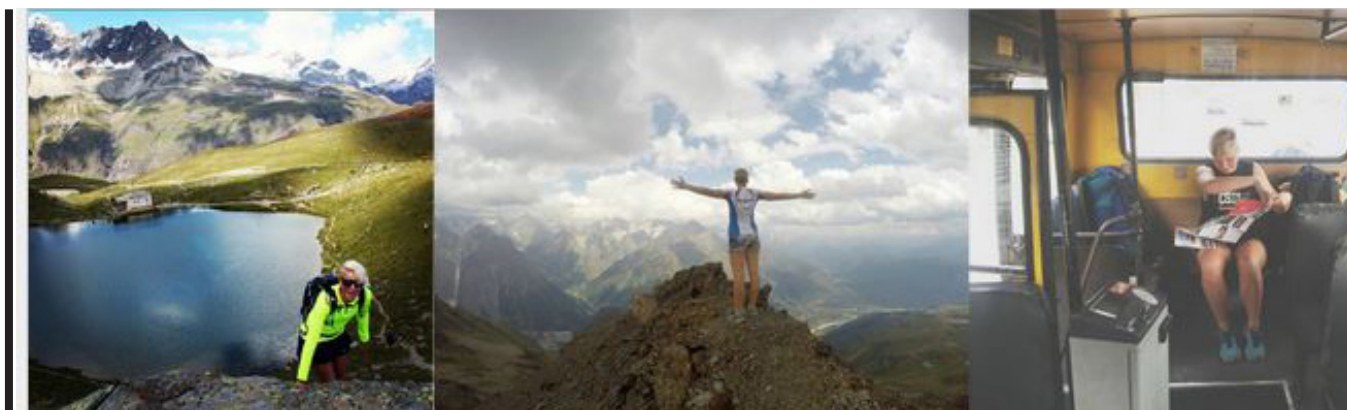
SUUSAORIENTEERUMISE ONE-O-ONE

Suusaorienteerumine on talisport, mis ühendab murdmaasuusatamise füüsilise poole ja orienteerumiseks vajaliku kaardilugemisõskuse. Sportlasel on rinna peal kaardialus kaardiga, lisaks kompass ja elektrooniline kiip, millega punkte märkida. Võistluse ajal kasutatakse väga palju kitsaid suusaradu, millest rajameister on teinud võrgustiku orienteerumise raskendamiseks. Rada koosneb kontrollpunktidest, mis tuleb läbida õiges järjekorras. Kes seda kõige kiiremini teeb, ongi võitja.

bioloogia ja keemia teadmistega ja toredate mälestustega, sest vahvaid inimesi siin seinte vahel juba leidub. Ning mis peamine - kui Silvia midagi teeb, tuleb sellest kohe kindlasti midagi head!

Isa ja sõbrad: Silvia on igaks juhuks seltskond olemas.

VEGANID VERSUS KOOLIELU

KRISTIN REINO

„Ah veganid, nemad söövad ju ainult porgandeid ja kapsaid.” Tõenäoliselt liigagi tihti esinev arvamus, mille alusel pannakse veganid jäne­stega ühte patta.

Tegelikkuses on täistaime­toitlaste toiduainevalik väga mitmekülgne ja rikkalik, kuid koolis ei vaarita ju ükski õpilane ise endale korralikku veganlõunat. Peamine erinevus taimetoidu ja täis­taimetoidu vahel seisneb selles, et kui taimetoitlased lubavad endale aeg-ajalt ka muna- ja piimatooteid, vega­nid aga väldivad kõike, mis loomne. Milline näeb välja veganite harilik koolipäev? Pean paslikuks mainida, et minu puhul on tegu tavatoi­du sööjaga ning seetõttu ot­ sustasin paarilt treffneristist

veganilt teema kohta uurida.

SÖÖNUKS PEAB SAAMA
On söögivahetund. Õpilased tõttavad kiirsammul, et mitte öelda joostes, söökla poole, talong näpus. Üksteise järel ulatatakse neile toiduportsjon ja näljased gümnasistid asuvad keha kinnitama. Kuid veganitel asi nii lihtsalt ei lähe. Et saada söönuks, tuleb võtta kasutusele veidi teistsugused meetmed. On veganeid, kes tellivad taime­toidu, aga söövad sealt ainult sobiliku osa. Välistatakse näiteks kõrvitsa-püreesupp, juustušnitsel ja paneeritud lillkapsad, kuna need sisal­davad loomseid toiduaineid nagu piim, muna või juust. Toiduks võetakse tihti liht­salt riisi koos suurema kuh­ja salatiga ja sageli tuleb ära öelda ka isutavatest magus­toitudest. Kerkib küsimus, mida siis veganid üldse koolis süüa saavad? Kõik teraviljatooted, kartul, piimata supid ning loomulikult köögi- ja puuviljad on sobilikud. Kuid sellisel viisil nii-öelda poolikult söömine ei ole eriti kasulik terve­sele ning ei täida ka kõhtu. Seetõttu teevad osa vegani­test toidu kodus valmis, et seda siis vahetunnil nautida, või külastatakse lähedalasu­vaid söögikohti, mis paku­vad vegantoidu. Alternatiive

TAIME|TOITLANE - ainult v. põhiliselt taim(e)toidust toituv inimene.

VEGANISM - taimetoitus, mis välistab igasuguste loomsete toodete tarbimise.

on mitmeid ja lõuna saab söödud kasvõi läbi raskuste!

IKKA NEED STEREOTÜÜBID
Peamisteks stereotüüpideks on arvamus väga kallist ja samas kasutust eluviisist. Tõsi, osad tooted on üpriski kulukad, näiteks vegan-juust, mis maksab viilutatuna 3-4 eurot, kuid eks igas toitu­mistilis on nii kallimaid kui ka odavamaid toiduaineid. Segatoidus on nendeks pär­liteks näiteks lõhe või ka täissuitsuvorst. Nii et toidu kallidus sõltub siiski sellest, mida osta.

Samuti arvatakse tihti, et vega­nitel on erinevate vitamiinide puudus. Et olla vegan, peab teadma väga hästi, mida mingi toiduaine sisaldab ja milliseid toitaineid on kehal tarvis. Täistaime­toitlaste sõnul on ainsateks vitamiinideks, mida keerulisem vega­ntoidust kätte saada, B12 ja D-vitamiin (B12 saadakse toidulisandina või sojatoode­test, D-vitamiini jaoks tuleb näiteks lõunamaale reisida!), kuid nende puudulikkusega on ka tavatoitlastel probleeme. Ülejäänud vitamiinid

on olemas arvestatavalt ka vega­ntoidus. Rauda saab kaunviljadest, proteiini lää­tesedest ja kaltsiumit brokolist.

LOOMADE NIMEL!
Veganlus pole ainult toitu­mis- vaid ka eluviis. Täieli­kud veganid, kes loobuvad ka loomnahksetest saabas­test, pesevad pesu loodusliku pulbriga ja ei külasta kohti, kus loomi vabalt ei hoita, lei­dub vähe, sest peamiselt on rõhk toitumisel. Sellegipoolest tunnistas üks treffnerist, et kui klassiga peaks tulema külastus loomaaeda, siis jä­taks ta selle vahele. Samuti ei oma ta tekli­, sest peakatte alumine äär on nahast.

Ehkki vahel peavad veganid silmitsi seisma üpris keeru­liste olukordadega, on nad enda valikuga rahul. Pea­miseks eesmärgiks on elada igati loomasõbralikku elu ja kogu veganlus on loodud väga üllatele alustele. Tref­fooniat on tõesti kirju: sport­lased ja muusikud, tantsijad ja näitlejad, tublid ja väga tublid, taime- ja tavatoitla­sed ning ka veganid!

TOITUMISHARJUMUSED SIIN JA PRAEGU

Taimetoit, vegantoit, paleotoit ja mis kõik veel... Aga kas tead, kuidas toitub sinu koolikaaslane?

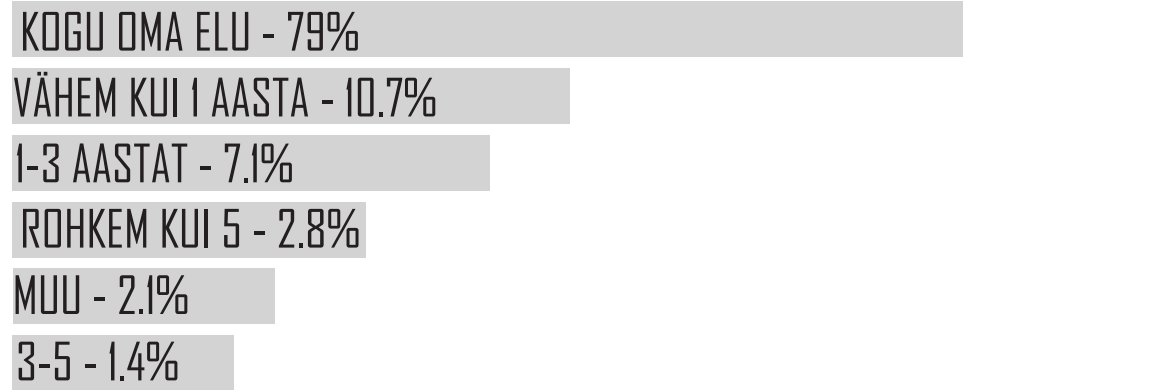
LÕMAŠ KAMA

TOITUMISVIIS

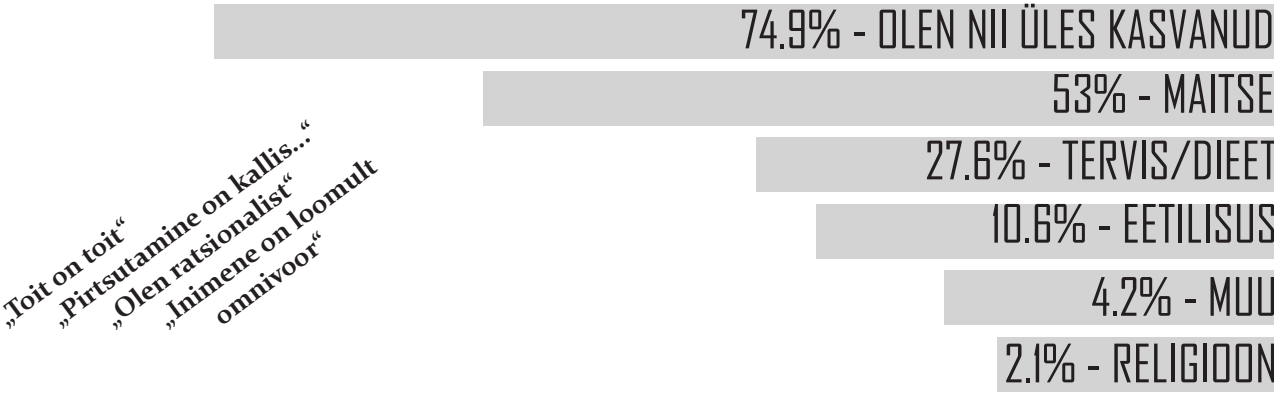
OLEN NII

TOITUNUD

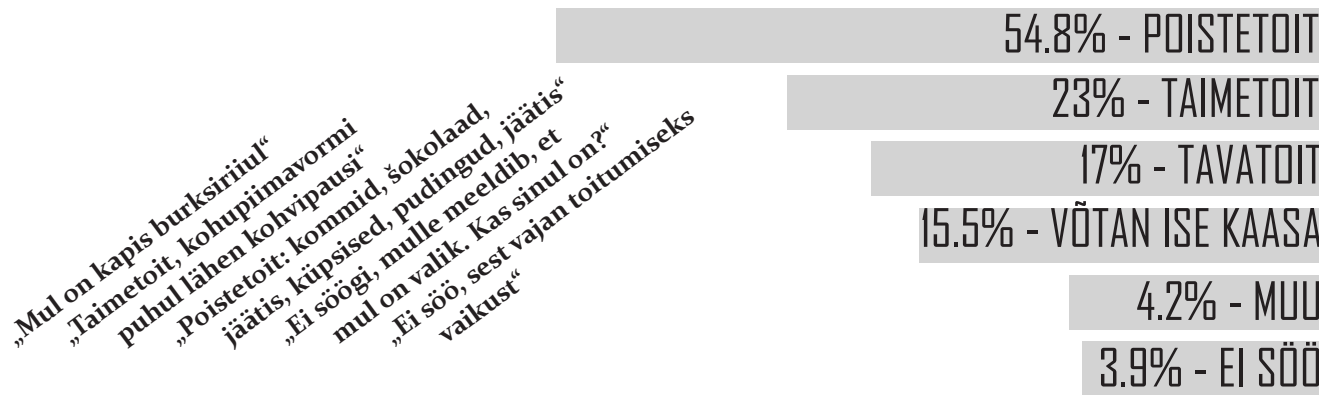

„Mul on kapis burksiriit“
„Taimetoit, kohupiimavormi puhul lähen kohvipausi“
„Poistetoit: kommid, šokolaad, jäätis, küpsised, pudingud, jäätis“
„Ei söögi, mulle meeldib, et mul on valik. Kas sinul on?“
„Ei söö, sest vajan toitumiseks vaikust“

PÕHJUSED

KOOLIS SÖÖN

USU VÕI ÄRA USU...

SANDRA VÖASTE

Näib, et meie suhteliselt religioonivõõras keskkonnas ei anta endale päris täpselt aru, kuidas see uskumine välja näeb. Kui kerge on usundilisele maailmapildile truuks jääda ja seda vajadusel teiste silmis kehtestada? Kuidas klapitada religiooni meie ateistliku igapäeva ja eeskätt kooliga? Kuivõrd aldisid olla uskuma? Nendele ning teistele küsimusele otsisime ühe kuu jooksul arukat vastust.

Miskipärast leidsin nii mina kui mu paariline, et puhtalt uudishimust ja eksperimen- di tarvis ei ole paslik end ühegi eksisteeriva religiooni järgijaks valetada. Mõtlesin, et kui mul oleks mingil põh-

jusel vaja Facebookis oma isikut varjata, siis kindlasti leiutaksin pigem uue identi- teedi, kui varastaksin kellegi teise oma. Nii lõimegi uue religiooni. Nullist alusta- misel ilmnes peagi veel üks

väärt omadus – kui sellest usust midagi ei teata, on teda näiteks judaismi või islamiga võrreldes kordades raskem kritiseerida. Nii sündiski väi- detavalt 70ndate Baierimaalt pärinev insiduiism.

LÜHIKE INSIDUIISTI ELUÕPETUS
Meie aeg siin maailmas on piiratud. Kui see kord lõppeb, toimub liikumi- ne edasi Suurema Tarkuse poole, mis on meie praeguse maailmaga üsna sarnane, kuid siiski kõrgem dimen- sioon. Mida rohkem ennast siin maa- ilmas arendame, seda parem stardipo- sitsioon meil Tarkuses on. Seepärast ongi oluline õppimine, hinded ja ka kehaline enesearendus.

KUIDAS SAADA INSIDUISTIKS?

Ole taimetoitlane
Söö palju pähkleid
Ära pane juukseid patsi
Ära tarbi uimastavaid aineid
Ära kanna sulle ega kaelahteid
Kata väljas viibides alati oma pea
Tervita maailma rituaalse kum- mardusega iga päev kell 12.00
Kanna sinist
Õpi hästi
Mõtle positiivselt

NÄDAL 1.

Alustame küll suure entusiasmiga, kuid lihtsalt sinist riietust või pidevalt lahtiseid juukseid ei tee keegi märka- magi. Uute kommetega harjumine on aga iseenesest raske – Kristel lihtsalt unustab umbes pooltel kordadel, et keskpäeval palvetama peaks. Minu jaoks on aga kõige raskem taimetoidu- ga, seda enam, et pean seda kohenda- ma juba olemasolevate poisteportsu talongidega. Veedan pea iga päev vee- rand tundi mulgipudrust pekki välja nokkides või närin lihtsalt kuiva riisi, heal päeval raatsivad kokatädid mulle taimetoitlaste kastet jagada.

NÄDAL 2

Kulgeb üsna sama rada pidi, ainult sõbrad on märganud siniseid „tarku- semaalinguid“ mu kätel ning nad on nõutud, kuidas suhtuda minu loengu-

tesse salli kandmise kahjulikkuse koh- ta. Samal ajal tunnen ise, kuidas kurk iga päevaga kähedamaks jääb ning iga poeskäik tekitab frustratsiooni. Kas teadsite, kui keeruline on valmistoodete seast midagi toitvat ning samaaeg- selt lihavaba leida? Üldine olukord on kehv: külmetus kimbutab, köht näib liha järele kisendavat ning uskumist ei õnnestu nähtavaks teha.

NÄDAL 3

Toob kaasa läbimurde. Jõuan veel enne inglise keele tundi Kristelile lausuda: „Täpselt poole tunni pärast peab kogu klass mind tõenäoliselt pooletoo- seks.“ Otsustasin vabateemalises esit- luses rääkida justnimelt oma usust. Minu suureks üllatuseks kuulas klass tähelepanelikult kuni lõpulauseni välja ning ka tagasiside oli ülimalt positiiv- ne. Mitmed tänasid mind meie tegevu- se ja nalja käitumise tagamaade valgus- tamise eest. Terve klass leidis, et teema on tõsiselt huvitav. Parimal juhul arvas keegi, et sooviks lausa usku vahetada! Enne järgmist geograafia kontrolltööd palub klassiõde, et ka talle „tarkusejoo- ned“ käele teeksin...

NÄDAL 4

On jällegi justkui rahulikum, isegi poisteportsust kohandatud taimetoidu ühekülgseusega hakkab vaikselt harju- ma. Kuigi paljudele tuli minu usklik- kus ootamatuna, ei pane enam keegi imeks, et „Sandra mingi new age vär- giga tegeleb.“ Seda julgust aga, et mõ- nele õpetajale öelda, miks ma kell 12 igapäevaselt klassist väljas käin, ei ole mul siiski olnud, kuidagi häbi oleks... Nende siniste joonte kätele sirgelda- mine näikse aga isegi mõjuvat! Kuu aja möödudes on muudatused elurütmis juba niivõrd sisse harjunud, et võiksin vabalt uskumist jätkata, kui vaid ise- end päriselt uskuma veenda suudaksin.

Meie väike sekt oma neljanädalase te- gevusajaga küll suurt usku pööramise lainet ei põhjustanud, kuid seda oleks- ki olnud naiivne lootuda, juba see üks anonüümne „võib-olla vahetan isegi usku“ oli mulle üllatav. Samas tõestas katse, et tegelikult ei ole usk tähelepa- nuväärne ning ei häiri kedagi enne, kui sellest otsesõnu ei räägita. Kuigi treff- nerist on üsna salliv ning oskab ka õigel hetkel umbusaldada, võiksime ikkagi kõik proovida veel mõistmavad olla - uskumine on raske töö!

10.E KLASSI ÕPILANE KARL-JOOSEF MALÕŠEV

Klassis esitledes insiduiism mingit väga šokeerivat reaktsiooni ei tekitanud, te- gemist on usuga, millel võiks Treffneris ehk isegi lootust laienemisele olla. See paistab pealtnäha piisavalt lihtne ning mitmed selle osad näivad isegi inimese- le kasu toovat. Sallide mittelubamise osas on mul küll kahtlusi, kuid alkoholi- keeld on mõistlik. See religioon tervikuna tundub hetkel veel natuke utoopili- ne olevat, kuid eks paljud teooriad saavad teadusliku kinnituse alles mitu aega pärast oma ilmumist. Kui usukombed ei lähe vastuollu kaasaegse ühiskonna ja teiste inimeste heaoluga, on ju tore, kui inimestel on miski või keegi, kuhu eluraskuste korral tuge otsima pöörduda.”

LUULETUSED

AUTOR: LAURA JÕGAR

Elu vool

Päike loojub,
öö saabub,
mure kasvab,
minu vasta.

Süda raske,
näen üht kaske,
kuiva halgu,
mis jääb jalgu.

Ära jäta sõpra

Ära jäta sõpra,
talle järele tõtta,
kui ta kavatseb lahkuda
ja teie sõprus jahtuda.
Sellest poleks miskit head,
seda sa ju kindlalt tead,
kui sa teda kalliks pead,
veelkord üritama pead.

Tunnen end kui kasepuu ma,
mis kord kasvas suure hooga,
kuid siis miski peatas ta,
hetk ja oligi ta maas.

Elujõud see voolas välja,
enam polnudki tal nälga,
miski polnud endist moodi,
kui ta metsast ära toodi.

Õõliblikas

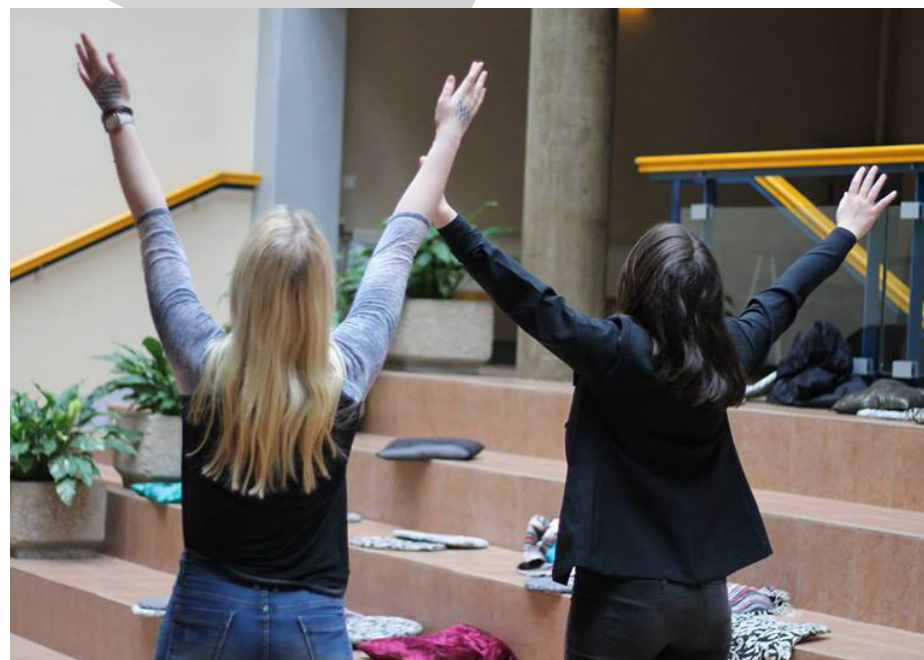
Õõliblikas ootab und.
Kui ta ükskord magab,
siis on ta vaba.
Vaba kõigist maailma muredest,
võib lennata sinna, kus keegi veel näinud
pole ainsatki liblikakest.
Nii vaba, et võib hõisata
üle mägede ja orgude.
Keegi ei takista teda.
Hääl kajab nii ilusti ja aega on lõputult.
Või kui mitte lõputult,
siis vähemalt nii palju kui vaja.
Kui on vaja selleks,
et unistused võiksid täituda.

Lükati ja tõugati
ühthe virna kõik just nii,
aga kas sel on siis vahet,
kasel polegi ju tahet.

Kask see siiski ümbrust nägi,
metsa, millel on veel vägi,
ümbrust, mis nii hea ja armas,
seekord hoopis teises karvas.

Mõistis, et ei miski saa
elu voolu peatada,
ümbrus kõik see tühine
nagunii kord hävineb.

Mina aga inimlaps,
rassin kuniks on veel jaks.
Isegi kui liha nõder,
tean, et minu vaim on tugev,
läheb läbi kõigest vaevast,
et võiks ükskord näha taevast.

Tervita maailma rituaalse kummardusega: iga päev kell 12.00

REKETI KEEL JA PALLID

MIKKO LEO SELG,
KAISA-MARIA
KUBPART

Eesti hip-hopis on hetkel võidutsemas Reket. Tema värske albumi kaks tiraazi on vaat et valguskiirusel polettidelt kadunud ning Tallinnas tuleb kõikide soovijate saali mahutamiseks anda kontsert kahel järjestikusel päeval. Miilangu toimetaja Mikko Leo Selg ning külalistoimetaja Kaisa-Maria Kubpart uurisid, mis on Reketi tippu aidanud ja kuidas meenutab kooliaega.

Artistinime Reket taga peitub tegelikult Michael Jordanist üle 10 sentimeetri pikem Tom-Olaf Urb. "Kui olin noor räppar, mõtlesin, mis on need kõige olulisemad asjad, mis ühel räpparil olema peavad – tema keel ja tema pallid. Seejärel mõtlesin, et millel veel on keel ja pallid," räägib ta oma artistinime sünnist. Tema lapsepõlv möödus Tartus, Sepavälja tänaval, Reketi enda sõnul "Siriuse burksiputka kandis". Gümnaasiumisse läks ta siiski pealinna. 21. keskkoolis õppides oli ta pigem tagapingi heas mõttes huligaan, kellele meeldis kõvasti pulli teha. Ta kirjeldab oma kooliaega

nii: "Mulle meeldib, kui inimestel minu ümber on lõbus. Ma ei olnud rahutu, ma lihtsalt ei pühendanud just kõige rohkem tähelepanu sellele, millele oleksin pidanud." Samas tundub talle, et nüüd teiste omavanuste inimestega suheldes oli temast kehvema tähelepanuga inimesi.

Pärast gümnaasiumi lõpetamist proovis ta sisse saada kõiksugustele loomingulistele õppekavadele, sest kindlat visiooni tal polnud. "Umbes 17-aastaselt poisilt Lasnamäelt on väga karm oodata, et ta teaks, mida ta teha võiks tahta." Lõpuks läks nii, et noormees asus õppima University of the Arts'i Londonis alale, mille nimetus inglise keeles on Sound Arts & Design. Seal õpitakse muusika nüansside loomist, heliefekte ning muusikalist kujundust reklaamidele või teatrile. "See paelus mind tõesti väga, õppisin fookuseeritult ja võiks isegi öelda, et ma olin priimus," ütleb Reket uhkusega.

Seda, et noor inimene ei tea, mida ta pärast gümnaasiumi lõpetamist teha tahab, peab Tom-Olaf väga normaalseks. Ta annab soovitusi võtta pärast lõpetamist aasta või poolteist rigi reisimiseks, et vaadata, kuidas maailm väljaspool Eestit töötab. Pärast seda võtta kogenenumana elutähtsaid otsuseid vastu. "Ma arvan, et tänapäeva noored ongi sellised varaküpsed, nad teavad, et neil ei olegi mingit kohustust kohe otsust vastu võtta." Kui ka esimene mõte edasiõppimise suunal vaeleks osutub, ei näe Tom-Olafi selles probleemi, kuna elu on piisavalt pikk, et proovida erinevaid alasid.

"See ongi see elu vägev omandus, sest kui me teaks, mida me täpselt teha tahame või kuhu me võiksime jõuda, siis see ei oleks üldse põnev ka, et istud kohe rongi peale ja sõidad lõpuni välja."

Peale seitsme aastast pausi oma teise albumi välja andnud Tom-Olaf peab kõige motiveerivamaks hetki, kui rahvas laulab ta laulude sõnu kaasa. Teda liigutab, kui muusika kõnetab inimesi piisavalt, et nad võtavad vaevaks sõnu õppida. Ta tunneb endas pimedat soovi eestikeelset räppmuusikat teha, hoolimata väikestest tiraazidest ja fännibaasist. Samas leiab ta, et kuna eestikeelse muusika kuulajaskond muutub aina väiksemaks, võib tekkida situatsioon, kus 10 aasta pärast pole temavanustel mõtet enam muusikat teha, sest nooremad lihtsalt ei osta seda.

Noortel soovitab Tom-Olaf oma potentsiaali rakendada Eestis, sest siin on inimestel suur võim riiki suunata. "Me elame nii ägedal ajastul

ja nii kihvtis riigis, et meil on kõik võimalused olemas, samal ajal kui teistes riikides lüüakse pea maha, kui umbes valesid sokke kannad". Ta leiab, et tahtmise korral on võimalik igal ajal Eestit muuta, küll aga mitte virisedes, vaid ise selles suunas tegutsedes. Tema puhul väljendus see koos mitmete teiste Eesti räpparitega Toompeal Beebilõusta laulu "Resotsialiseerumine X Must Lipp" esitamises, et juhtida tähelepanu vastuoludele ühiskonnas.

Lõpetuseks kutsub Tom-Olaf noori üles rohkem alkoholi joomisega seotud tagajärgedele mõtlema. Ta leiab enda näitel, et joomine tuleks hetkel talle vaid kahjuks, sest peab hiljem halva enesetunde tõttu edasi lükama muusika kirjutamist. Üleüldse ei tohiks kellelgi olla niipalju aega, et kulutada kaks päeva peavaluga maadlemiseks. Jagaksin noortega Beebilõusta mõtet, mis ütleb, et kui tahad olla parim, ei tohi raisata aega tegevustele, mis sind paremaks ei tee.

Mikko: Mida sa tead Hugo Treffneri Gümnaasiumist?

Reket: TEIL ON VIST MIINA HÄRMAGA MINGI BEEFVÕI?

Foto: Felix Laasme

VALENTINIPÄEV 100 AASTAT TAGASI

ANASTASIA NÕMMIK

Tänapäeval on kombeks 14. veebruari veeta enda jaoks lähedaste inimestega. Olgu need siis sõbrad, kellega minnakse kinno või sööma, või kallim, kellega veedetakse üks eriti romantiline öhtu. Kuidas veetsid inimesed valentinipäeva ligikaudu sada aastat tagasi ja mida nad üksteisele kinkisid?

Valentinipäev on olnud jõulude järel teine enim tähistatud tähtpäev maailmakalendris. Selle erilise päeva käitumiskultuur sai alguse Inglismaalt 18. sajandil, kuid hakkas populaarsust koguma alles 20. sajandil ja seda eelkõige Prantsusmaal ja Belgias. Valentinipäeval oli valla-

line meesterahvas see, kes küsis oma südamedaamilt luba olla terve päeva tema

Valentin. Positiivse vastuse puhul vahetasid paarilised omavahel isetehtud ning luuleliste sisudega kaarte. Vähe arglikumad noored saatsid valentinipäeval oma armastatud ja ihaldatud naistele anonüümseid kaarte. Just 14. veebruar oli ainus aeg, mil võis avalikult ja häbenemata näidata oma sügavat kiindumust vastassugupoole vastu. Kaarte vahetati ka sõprade ning pereliikmete vahel. Tihti kutsuti sõbrad endale paariks tunniks külla, et siis üheskoos imetleda üksteise valentiniteemaliste kaartide kollektsioone (NB! Poes müüdavad kaardid olid sel ajal väga hinnas ning haruldased). Samuti

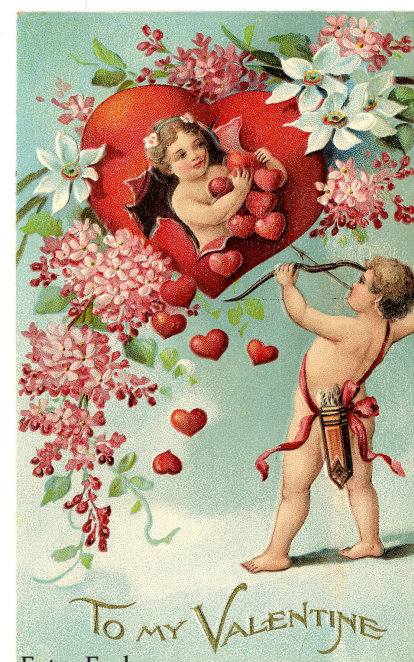

Foto: Erakogu

korraldati palju pidusid, kus ilma Valentinina inimestel oleks hea võimalus omavahel tutvuda. Sellistel üritustel oli heaks tavaks mängida erinevaid seltskonnamänge.

14. veebruar oli teatud Inglismaa paikades laste jaoks nagu teised jõulud. Näiteks saadi kingitusi Pühalt Valentinilt, kes õhtul koputas heade laste välisuksele, ning jättis sinna pisikese kingituse (maiustuse, pildiraamatu või mänguasja).

KINGITUSED

Nagu kombekski, on valentinipäeval kaartide saatmine tava pärit Inglismaalt. Esialgu olid kaardid individuaalsed ja isetehtud, mida kaunistati päris pitsi, paela ning väga põhjalikud kaartide tegemisel, pannes mängu kogu oma fantaasia poeetilise sisu väljamõtlemisel. Kui varem olid valentipäevakaardid defitsiitkaup, mida valmistati vaid Ing-

koos oma raamatu ja kontoritarvete poodi juhtiva isaga Southworth Howlandiga valentinkaartide firma. Esther sai inspiratsiooni ühest Inglismaalt pärit kaardist, mis kingiti ta isale tuttava ärimehes poolt. Isa tellis poja juhitava äri tarvis paberpitsi ja lilleornamente otse valentinipäeva kodumaalt. Alalhoidlike soovidega Esther lootis oma kaartide eest saada umbes 200 dollari väärtuses tellimusi. Suureks üllatuseks tõusis summa hoopis 5000-6000 dollarini. Peagi avati konveier nende endi sünnilinnas Worcesteris, kuhu Esther palkas hulgaliselt abikäsi sõprade ja tuttavate hulgast. Idufrima nimeks sai New England Valentine Company, mis peagi teenis üle 100 000 dollari aastas.

VALENTINIKAARTIDE VÕIDUKÄIK JA HÄÄBUMINE

Valentinipäevakaartide tööstus hakkas maailmas üha enam levima. 20. sajandiks oli kaartide ise tegemine suhteliselt välja surnud, sest kaartide valik poodides oli üüratu. Ka hinnad langesid varasemast taskukohasemaks (algusaegadel maksis kaart 50 dollarit tükk). Suure löögi andis kaarditööstusele esimene maailmasõda.

20. sajandi teisel poolel hakkas kaartide senine suuremahuline tegemine hääbuma. Moodi tuli kingituste tegemine. Sarnaselt tänapäevale kingiti juba siis šokolaadi ja lilli.

lismaal, siis 1847. aastal hakkas valentinipäeva kaartidest Ameerikas kujunema iseseisev tööstus. Sel ajal kõigest 19-aastane Esther Allen Howland lõi

Fotod: Elo Maria Pauman

Jaanika Saarepuuga oleme kõik kokku puutunud, kuid mill-est mõtleb ja huvitub meie kooli mitmekülgne, terane ja alati naeratav meditsiiniõde?

Treffnerisse sattus ta tööle kaks aastat tagasi üsna juhuslikult. „Olin töötanud ühes põhikoolis seitse aastat, kuid siis tehti selline väljakutsuv pakkumine,” meenutab Jaanika Saarepuu. Varem oli ta töötanud töö-

tervishoiuõena, erinevates intensiivravi osakondades meditsiiniõde ja sanitarina ning Kaitseväes instruktori ja meditsiiniõena. „Töötasin ka kardiovaskulaar- torakaalkirurgias õena, aga seal olin üsna lühikest aega, sest ma ei suutnud vaadata vastsündinud patsiente, kellel oli kaasasündinud südamehaigus. Nende nägemine oli minu emotsioonidele liiga palju.” Enda sõnutsi meeldib Saarepuule töötada rohkem koolis kui haiglas põhjusel, et haiglas tegeletakse tagajärgedega. Koolis on tal aga võimalus tegeleda haiguste ennetamisega, mõjutada noorte tervisekäitumist ja suunata juba eos tervislikele eluviisidele.

TREFFNERISTIDE TERVIS
Treffneri kümnendike ter- vist kokkuvõttes lausub ta muiates: „Ütleksin, et tubli 4+, päris hea tegelikult.” Levinuimate probleemidena toob ta välja rühiprobleemid ja nägemisteravuse lan- guse, mis on korrigeeritud prillide või läätsedega.

Tavaliselt käib tema vastu- võtul 6-10 õpilast päevas, kuid kas rohkem on sisse astunud poisse või tüdru- kuid, ei oskagi Jaanika öel- da. Harva on olnud neid päevi, kui keegi meditsiini- kabinetti ei külasta. Mõni- kord käivad kooliõde juures ka õpetajad. Ühtegi väga kriitilist olu- korda pole Treffneris tema tööaja jooksul olnud: „Ma ei ole kordagi kiirabi välja kutsunud, kuid oli selline kord, kui diagnoosisin ühel noormehel õhkrinna. Ta oli käinud perearsti juures, aga õpilane tuli jätkuvate kaebustega (õhupuudus ja valud rinnas) minu juurde. Vaatasin oma kullipilguga ja olemasolevate vahendi- tega noormehe üle ja soo- vitasin tal kohe erakorralise meditsiini osakonda minna. Pärast tuligi välja, et arstid diagnoosisid õhkrinna,” räägib meditsiiniõde uhku- sega.

Ka kokkukukkumisi on ette tulnud: „Minestamisi on ette tulnud 2-3 korda, aga need ei ole minu jaoks kriitilised,” räägib Saarepuu

oma kogemustest.

VEGANLUS JA TAIMETOIT- LUS GÜMNAASIUMIS
Saarepuu arvab, et loomne valk on vajalik inimese ehi- tusliku koostisosana, kuid kui õpilane on teinud otsu- se vegan olla, peab ka tema seda austama: „Ma räägin, millised ohud sellega varit- sevad ja mida teha, et saaks alati kindel olla oma tervi- se heaolus. Aeg-ajalt peaks käima vereanalüüsi andmas ja selle koostist kontrolli- mas, eriti aneemia ja vita- miin B12 suhtes. Ma usun, et kuna gümnasistid on nii noored, siis võibolla see pe- riod läheb lihtsalt üle. Te- gelikult arvan, et inimesed võiks üleüldiselt vähendada liha söömist küll, seda pole vaja iga päev süüa, piisaks paarist korrast nädalas,” möönab kooliõde.

MITMEKÜLGSED HUVID
„Hetkel teen ettevalmis- tusi aiandushooajaks - ilu- aiandus ja tarbeaiandus on minu lemmikud, kasvatan oma aknalaua peal kõik to-

matid ja muud taimed ette. Suviti peaaegu elangi aias. Mulle meeldib füüsiline töö. Tegelen ka joogaga, maalin ja loen raamatuid,” selgitab kooliõde oma ho- bidest. Kahe lapse peale aega enam nii palju ei kulu, sest lapsed on aktiivsed ja tegelevad oma asjadega. „Mul on ka koer ja jänes. Ühesõnaga - tegemist ja- gub.” Raamatutest naudib ta enim alternatiivmeditii- sini, näiteks hiina medit- siini, ja transpersonaalse psühholoogiaga seotuid raamatuid. Filmidest meel-

divad talle armastusfilmid, teinekord ka absurdseid komöödiafilmid, aga kind- lasti kõik psühholoogilised filmid: „Kõik, mis hõlma- vad igasuguseid suhteid, mulle meeldivad sellised sõnade ja mõtete mängud.” Meditsiinilise sisuga sar- jadest vaatab ta mõnikord „Holby City haiglat”. „See on päris huvitavalt tehtud ja näitab erinevate inimes- te suhteid. Vaatasin kunagi ka „Doktor House’i”, aga ilmselt pole mul väga palju aega telekat vaadata...” mõ- tiskleb tervishoiutöötaja.

KUI TÕETRUUD ON MEDIT- SIINISERIAALID?

„Mingil määral on kindlas- ti tõesed. Uuritud on neid haigusi, ravivõimalusi ja milliseid prognoose oleks asjakohane anda, aga pi- gem sellised sõnavahetusi operatsioonisaalis ikka- gi ei toimu, nagu toimub näieks „Holby City haig- las”. Ma tegelikult ei oska öelda, mis seal Inglismaal toimub, äkki seal isegi ongi nii,” jääb Saarepuu kahtle- ma. „Eestis kindlasti suh- tutakse tõsiselt ja kesken- dutakse tööle. Ka „Grey

anatoomiat” olen paar kor- da vaadanud, aga rohkem pole suutnud, ” ütleb me- ditsiiniõde ja kinnitab, et seal on vaatajate saamiseks dramaatilisust kindlasti li- satud.

SURVIVAL KIT

„Ma ei ole väga ravimius- ku inimene. Pigem on nii, et kui mul midagi üldse on kotis kaasas, siis kalmu- sejuurikas, valuvaigisti ja võibolla ka söetablett, aga üldiselt olen terve inime- ne,” räägib Jaanika Saare- puu.

MEDITSIIINIÕDE SOOVITUSED EKSAPIPERIOODIKS:

Aja planeerimine: tööde ja ülesannete kuhjumine teki- tab stressi, mida saab vältida kõike järgemööda tehes ja asjalikult planeerides

Vitamiinirikas, mitmekesine ja tasakaalustatud toitum- mine. Ühtegi toidukorda ei tohiks vahele jätta!

Liikumine: vaimse töö tasakaaluks peaks olema ka füü- siline.

Täisväärtuslik uni: mõnikord kasvõi 6-7 tundi.

Kindel päevarütm: äratus teatud kellaajal ja magama minek teatud kellajal, et organism saaks aru oma pere- mehest.

Ei kofeiinitablettidele!

Eneseusk!

OLGUGI ET SÕBRAPÄEV ON AMMU MÖÖDAS, KIRJUTA SIIA MIDAGI TOREDAT ENNE, KUI LEHE KELLELEGI TEISE EDASI ANNAD.

„HEI... PARDON?“ EHK MIS ASI SA OLED, PRANTSLANE?

ELO MARIA PAUMAN

Mul on neli kodu, kolm peret ja kaks kodust keelt. Mitte sellepärast, et ma kohutavalt lõhestunud peresse oleksin sündinud, vaid see on olnud mu teadlik valik. Kümnenas klassis kolisin Tartusse, et õppida Treffneris. Eelmise õppeaasta veetsin aga Lõuna-Prantsusmaal, kus sain elada kahes väga toredas vahetusperes. Seega võin öelda, et tunnen mitut kultuuri väga lähedalt.

Esimest korda tundsin kultuurišokki Tallinnast Tartusse kolides. Šokki just sellepärast, et ma ei osanud arvata, et nii väikese riigi piires erinevusi leiab (nad on küll pisikesed, aga sellest tulenevalt harjumatumad). Milline inimene suudaks kasutada sõna „too“ lauses rõhulisel kohal? Nojah, ilmselgelt tartlane. Nüüd kasutan juba ise ka.

Rohkem kui 2000 km kaugemale Prantsusmaale kolides sain aga teada, kui erinevad võivad olla inimesed eri rahvustest. Mulle tundub, et keel on kõige olulisem võti mõistmiseks, kuna see, mida välja öeldud lauses rõhutatakse, kipub olema

ka seesama, millele inime- ne üleüldiselt rõhku pöörab. Toon teile mõned oma huvitavamate ja lõbusamate tähelepanekutest.

KES KEDA IGATSEB

Üks esimesi erinevusi, mida täheldasin, oli prantslase viis oma igatsust väljendada. Lauses „ma igatsen sind“ paneb eestlane rõhu iseendale - mina igatsen ja minul on raske. Prantslane ütleb aga tu me manques - sina oled mulle puudu. Tagasi Eestis olles olen märganud, et alateadlikult igatsengi prantslasi teistmoodi kui eestlasi.

VASTUS: NORMAAL- SELT!

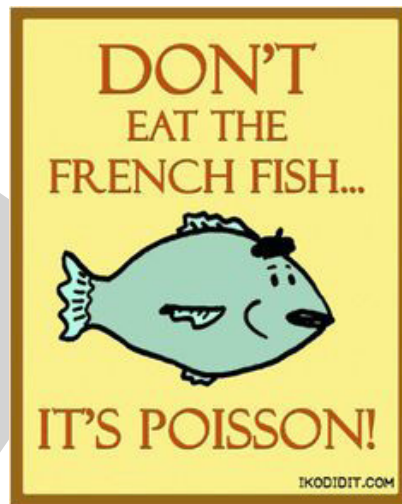
Prantslasele meeldib kasutada väljendeid en fait ja normale- ment igal pool. Esimene neist tähendab otsetõlkes „faktina“. Jutu sees võib see tähendada „tegelikult“, „siiski“ või lihtsalt tähenduseta parasiit- sõna, mida kasutada ükskõik millal, ükskõik, millises lauses. Normalement, otsetõlkes „normaalselt“ võib tähendada „tavaliselt“, „üldiselt“, „juhul, kui kõik läheb hästi“. Mida see EI tähenda, on „normaalselt“, mis on ometi eestlase lemmikvastus peaaegu igale küsimusele, seega mina võtsin endale vabaduse seda igas võimalikus olukorras valesti kasutada. Segadust kui palju.

LÕBUSTUSPARK OTSESES JA KAUDSES MÕTTES
Ühel päeval kuulsin jutu käigus väljendit „nagu Vene mäed“. Kui küsisin, et mis nendel Vene mäge-

del siis viga on, sain vastuseks, et tead küll, see on see koht lõbustuspargis, kus rong sõidab veidratel rööbastel üles-alla. Eesti keeles nimetame neid teatavasti Ameerika mägede ja selle avastuse peale saime korralikult naerda. Kõlab nagu külm sõda.

TOPELT TÖLK TEKITAB SEGADUST

Ühtlasi meeldib prantslastele asju väga imelikult tõlkida. Ühel esimestest päevadest pakuti mulle, et kas tahan vaadata filmi „Very bad trip“, olevat hästi kuulus. Mina mõtlesin, et sellisest pole küll kunagi kuul-

nud, ometi ju inglisekeelne ka veel... Tegelikult oli tegu filmiga „The Hangover“, eesti keelde tõlgitult „Pohmakas“. Millegipärast otsustasid prantslased omakeelse variandi jaoks nime inglise keelest inglise keelde tõlkida. No miks ka mitte.

POTTERI SAAGAS UUED TEGELASED

Nimesid tõlgitakse ka väga palju. Näiteks Harry Potterit lugedes oli kohe päris veider. Snape'ist oli saanud Rogue, Longbottom - Londu-

bat, Hufflepuff-Poufsouffle, Ravenclaw-Serdaigle, Slytherin-Serpentard. Nimede tõlkimisel tõlgitakse ümber ka kultuuri, sest prantslasele peab kõik omane, suupärane ja mõistetav olema. Lühendid ei ole neil ka kunagi rahvusvahelised, vaid enne tõlgitud ja siis lühendatud. Näiteks, AIDS - SIDA, HIV - VIH, DNA - ADN, NATO - OTAN, EU - UE.

PAREM ÄRGE HÄÄLDAGE

Prantslaste võõrkeelte hääldus on allapoole igasugust arvestust ja vahel on mul tunne, et nad teevad seda meelega, üleoleku näitamiseks: „Pole mulle neid teisi keeli vaja.“ Isa suutis mulle mitu korda jutustada tv-sarjast „oo ai mit jorh mozöörh“ (How I Met Your Mother) ilma, et ma kordagi aru oleks saanud, et ma tegelikult tean seda sarja. Sellest veidrast inglise keele hääldusest tulenevalt tehti mulle ka üks tõeliselt hea nali. Nimelt, prantslased hääldavad „hello“ täpselt samamoodi nagu Elo, mu vahetusvanaema kirjutas isegi mu jõulupakile Hello Maria. Lahkumisel öeldi mulle, et „Elo Mariast saab nüüd Goodbye Maria“.

Kui esialgu tundus mulle Prantsusmaal, et neil on seal kõik valesti ja meil Eestis on nii palju parem, siis tagasi kodus kippusin esialgu pidevalt kommenteerima, kuidas prantsuse keeles saab seda ja seda palju paremini öelda. Tegelikult on ju muidugi nii, et kultuur on kultuur ja üks ei saa teisest parem olla. Tähtis on lihtsalt teistest inimestest aru saada ning osata väljendada oma armastust ning hoolivust.

NAISTE- JA MEESTEFILMIDEST

KRISTEL ZIMMER

Jaanuaris jõudis Eesti kinolevisse teiste hulgas kaks uut filmi: „Taani tüdruk“ („The Danish Girl“ Tom Hooper) ja „Carol“ („Carol“ Todd Haynes). Mõlemad pealtnäha ja ka läbi stereotüüp- risma - „naistekad“. Justkui vastandiks tuleks leida meestefilme (eeldatakse ju soon- eutraalsust). Vaadates kinokava, on valikus „Mees, kes jäi ellu“ („The Revenant“ Alejandro G. Iñárritu) ning „Deadpool“ („Deadpool“ Tim Miller). Mul tekkis pärast „Taani tüdruku“ vaatamist küsimus, et millised filmid siis on rohkem „väärtfilmid“ - kas „meestekad“ või „naistekad“.

MIDA NAISTELE?

Sõnal „naistekas“ on millegipärast küljes naiivsuse, lapsikuse ja lihtsakoelisuse silt. Need on ju tavaliselt parajad pisarakiskujad ning põhirõhk on tunnetel. Klassikaline süžee; tutvumine-flirt-armumine-kirg- tüli-hingepiinad-leppimine. Samas on „meestekad“ täis märulit, tapmist, kauneid

naisi ja kangelaslikkust. Need panevad pärast vaatamist pead noogutades mõtlema „Kuradi vingi film oli ikka!“.

KÕIGE KIUSTE

„Carol“ on minu arvates nendest filmidest kõige ebatraditsioonilisem, murdes oma stereotüüpi. Algas kulgeb küll kindlates raamides, kuid lõpp on hoopis väljapeetud ning vaikselt tundeline. Selle asemel, et peategelastest armastajad õnnejoovastuses suurejoonelise orkestrimuusika saatel kõige kiuste üksteise embusesse langeksid, jääb esmalt üldse mulje, et nad ei olegi elu lõpuni koos nagu kombeks muinasjuttudes. Alles viimasel minutil selgub, et armastus on tugev ning armastavad-kõige-kiuste-lahendus siiski tuleb. Aga seda alles viimasel minutil! Ja mitte üldse sõn- dega väljendatult - räägib hoopis pilk. Tegelikult polegi otseselt teada, mis nais- test lõpuks saab, jäid kokku või ei, ent lapsepõlvest kül- ge haakunud õnneliku lõpu mentaliteet laseb seda usku- da.

ETTEVAATUST - SPOILERS

Vastupidiselt lesbifilmile on „Taani tüdruk“, ütleme siis transseksuaalifilm, klassi- kalisem „naistekas“. Selles on väga südantlõhestav lah- kumine, kui mees otsustab end naiseks opereerida, jät- tes maha oma armas- tatud abikaasa, ning veel t u n -

deküllasem taaskohtumine, mille järel naine jääb siiski oma mehega (lõpuks naise- ga) lõpuni kokku. Kuid see pole veel kõik. Kõnealuse linateose viimasel minutil on jälle kõik purustatud. Pi- sarakanalid lööb lahti mehe operatsioonijärgne surm. Siit koorub järeldus - mida emotsionaalsem, seda roh- kem „naistekas“.

JA MIDA MEESTELE?

Kuid mida tähendab õigu- poolest „emotsionaalne“? EKI ütleb „tundeelamus- lik, emotsioone väljendav või esilekutsuv“. Lähtudes naiste filmi stereotüübist, tundub, et võtmefraas on „tundeid esilekutsuv“. Vaa- tame „Meest, kes jäi ellu“. Milliseid tundeid see esile kutsus? Esimene stseen, mis mulle meenub, on vihase grisliga - rõvedus, imes- tus, ägedus? Siis muidugi oli lõviosa filmist üks suur kannatus ja tahe ellu jääda. Mida see vaatajas tekitas? Inspiratsioon elus edasi rüh- kida? Ei tea. Lõpus lisandu- sid peategelase kihk kätte maksta, alustatuga lõpuni minna. Ühesõnaga pani el- lujäänud mees vaatajat pigem kaasa tundma kui ise tundeid läbi elama. „Dead- pooli“ ma kommenteerima ei hakka, kuna pole seda veel kahjuks vaata- ma jõudnud.

MIDA ÜLEÜLDSE?

Märksõnad, mida iga film ilmselt puudutab on truudus, petmine, pettus, armastus ning egoism. Need niidid on ka mainitud li- nateostes õigustatult ning oodatult omal kohal. Ehk peakski filmi hindamisel just nendest joontest lähtu- ma... Kui nüansirikkalt on need välja mängitud, millele kui palju rõhku pandud ja kui veenvalt need vaatajani jõuavad. Lõppude lõpuks ongi ju filmikunsti ja kunsti üleüldine ülesanne tarbijat veenda. Veenda teda oma olulisuses, oma päevakajali- suses ning oma väärtuses.

Seega tulekski igat filmi vaa- data mitte niivõrd kui mingi kindla stereotüübi esinda- jat, vaid kui teost iseeneses. Muuta end kui kogejat ava- tuks ning nüanssidele vastu- võtlikuks, olla tähelepane- lik. Nõnda muutuvad sildid „naistekas“ ja „meestekas“ sekundaarseteks. Loeb see tunne, mis pärast filmi vaa- tamist hinge jääb, loeb see, mille võrra igaüks rikka- maks saab. Mitte julgus mõtlematult pärast lajatada „Paras naistekas oli!“.

MIDA ON TULIAHVIL SULLE SEL AASTAL VARUKS?

Hoiatus! Tegemist on fiktsiooniga. Kui tunnete tungivat vajadust alljärgnevat tõepähe võtta, on soovitatav pöörduda lähimasse hingeabiasutusse.

Üldiselt on oodata seiklusterohket aastat. Kevade saabudes pea pidutsemisega piiri, võib juhtuda, et jääd Genklubis kogemata tualettruumi magama. Suvekuudel ringi reisides pööra tähelepanu pühakodade pilastritele, roosakendele ja altarimaalide motiividele. Sügisel oled millegipärast just sina see, kes kunstiajaloos õpetajale eriti ette jääb.

Sind ootab ees kaootiline aasta. Märtsis-aprillis võib tunduda, et sõbrad on sind unustanud. Aga ehk on nad hoopis hõivatud sulle üllatuspeo korraldamisega? Suvel ajad põhjalikult sassi enda unerütmi, kuna öösel kell 3 tundub Youtube'ist banaankoorimisõpetuse jälgimine märksa olulisem kui magamaminek. Kahjuks jätkub sama režiim ka sügisel. Oktoobris võiksid kohata enda elu armastust, aga ilmselt magad selle hetke lihtsalt maha.

Kevade algus kulgeb rahulikus rütmis. Mais võtad end lõpuks käsile ja jätad topeltjuustuburgeri rannavormi saavutamiseks üha sagedamini söömata. Oktoobris pöördud spirituaalsetele radadele. Ole ettevaatlik! Viirukilõhn võib põhjustada peapööritust ja illusiooni, et hõljud ikka veel kummimadratsiga merel. Tegelikult aga ajab ema sind voodist üles, et ikka õigeaks ajaks matemaatika arvestusele jõuaksid.

Sind ootab ees aasta täis ootamatusi. Kevadel oled rahutu, juunikuul valgetel öödel aga tunned vajadust lausa kuu poole ulguda. Suvel lähed maale linnakära eest peitu, kuid sääsed jälitavad sind igal sammul. Sügisel tundub, et sama omadus on õpetajatele üle kandunud. Novembris vaimustud kokakunstist ja sinu kõrbenud hõrgutised saavad üle linna kuulsaks!

Sinu aasta märksõnaks on ebastabiilsus. Kevadkuudel kõigud pidevalt Tumblri ja Twitteri vahel, kesksuvel Fastersi ja Shootersi vahel. Jaanipäev ja jõulud on rahulikumad: sööd kõhu punni ja jääd kiiresti kuuse või lõkke kõrvale magama. Igal juhul mõistlikum, kui lakkamatult ringi tõmmelda! Septembrist novembrini oled vaheldumisi kas rahast täiesti lage või supled selle sees.

Suure tõenäosusega leiad alanud aastal endale uue hobi: selleks võib olla kas Soome kelguga sõitmine, borši keetmine või midagi veelgi põnevamat! Südasuvel täitub kas pikaaegne unistus või sinu kannatuste karikas. Septembris suvepuhkuselt tagasi tulles pööra tähelepanu vene keelele, sest sõbralik skinhead Vasja võib kesklinnas küsida teed Zavoodi.

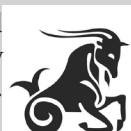
Tuleb üldiselt edukas aasta, kuid kevadel maadled kaaluprobleemidega. Kimilikust pepust unistamise asemel tuleks hoopis paastupäevi pidada. Võid leida hea sõbra naabrimees Endlis või selles vaiksuses paralleelklassi tüübis. Suvel filosoferid palju, aga sügisel seisad uute küsimuste ees. Sa ei suuda valida, kas parem on sai Nutellaga või Nutella saiaga.

Sel aastal on sinul kõigist tähe märkidest parim rahaline seis. Aprillis ole eriti tähelepanelik: kui sa just koolitoidust kuldsõrmust ei leia, siis viiekümneeurose Rüütli tänavalt ikka. Hinneterindel on olukord täbaram - järelarvestusele võid sattuda sinu jaoks täiesti ootamatus aines. Tänu oma loomupärasele sarmile saad sellestki raskusest üle ja suvi võib alata! Sügistel tuleb ette piinlikke olukordi: võid libeduse tõttu just Uve nina ees pikali lennata.

Sel aastal saad arendada oma pehmemaid külgi võrdselt karmimatega. Võid hakata tegelema sumomaadlusega, kuid võib-olla avastad hoopis heegeldamiskunsti. Saad augustis ootamatu reisipakkumise, mis tasub kindlasti vastu võtta. Ilmselt jääd küll rahakotist ilma, aga selle eest võid ootamatult olla tunnistajaks Donald Trumpi Euroopa ringreisile. Suvised positiivsed emotsioonid kuluvad sügisel marjaks ära.

Pöörad sel aastal palju tähelepanu välimusele. Juunis käid vihmaste ilmade tõttu palju jõusaalis ja sügisel püstitad uue kätekõverduste rekordi. Aga pea meeles, et suur tükk ajab suu lõhki! Kesksuvel harid end ka hingeliselt: Tommy Cash ja Metsakutsu saavad senisest südamelähedasemaks. Sügisel on tõenäolised muudatused soengustiilis ja värvis. Kui sa ei taha välja näha nagu ringileekiv lõke, siis tulioranž toon jäta kõrvale.

Sinu aasta töötab tulla väga looduslähedane. Kevadel tunned liblikaid kõhus, aga juunis jõuad selgusele, et tegemist võib olla naaskelsabadega. Augustis on suur tõenäosus rästikult hammustada saada. Igal juhul osta kohe praegu uued kummikud! Järgmise õppeaasta alguses ole eriti hoolikas Saima Kaarna tundides. Detsembris valmistu räästamatkaks.

Kui maikuus tunned, kuidas integraalid ja logaritmid peas tantsu löövad, on viimane aeg vanaema juurde akusid laadima sõita. Juuli keskel võib tunduda, et sinu kuulsusehetk on saabunud - oled tunnistajaks tulnukate invasioonile! Enne kui ajakirjandusse helistad, veendu, et tegemist poleks Luunja kurgikasvanduse kumaga. Sügisel avastad endas tantsukire ja lähed ballieelsetele kursustele.

